

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 784/2016
12.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3992/14 од 10.12.2015. године, у седници одржаној 12.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3992/14 од 10.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 474/2013 од 15.09.2014. године, која је исправљена решењем истог суда П1 474/2013 од 24.10.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште као незаконита решења тужене број ... од 02.07.2013. године о престанку радног односа тужиоцу и одузимању лиценце тужиоцу, решење тужене бр. ... од 10.06.2013. године којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа и одузета лиценца и решење тужене бр. ... од 28.06.2013. године којим је одбијен приговор тужиоца против решења тужене бр. ... од 10.06.2013. године и исто решење потврђено, као и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и да му призна сва права у вези са радом и по основу рада, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 144.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3992/14 од 10.12.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда

Основног суда у Панчеву П1 474/2013 од 15.09.2014. године, исправљена решењем истог суда П1 474/2013 од 24.10.2014. године, у ставу првом изреке у делу у коме је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се пониште као незаконита решења тужене о престанку радног односа тужиоца и одузимању лиценце тужиоцу, решење тужене бр. ... од 10.06.2013. године којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа и одузета лиценца и решење тужене бр. ... од 28.06.2013. године којим је одбијен приговор тужиоца против решења тужене бр. ... од 10.06.2013. године и исто решење потврђено, као и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате и у ставу другом изреке; ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Панчеву П1 474/2013 од 15.09.2014. године, исправљена решењем истог суда П1 474/2013 од 24.10.2014. године у преосталом делу става првог изреке и одбачена тужба по захтеву тужиоца да се обавезе тужена да тужиоца распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, као и да му призна сва права у вези са радом и по основу рада; ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, која је учињена пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Осим тога, ова битна повреда одредаба парничног поступка није учињена у поступку пред другостепеним судом у делу којим је одлучено да се одбацује тужба по захтеву тужиоца да се обавезе тужена да распореди тужиоца на радно место које одговара његовој стручној спреми.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене као професор ... . Тужена је 16.05.2013. године донела Закључак о покретању дисциплинског поступка против тужиоца због сумње да је учинио повреду забране из члана 44-46 Закона о основама система образовања и васпитања, као и да је учинио тежу повреду радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 10. и лакшу повреду радне обавезе из члана 10. став 1. тачка 3. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности. У Закључку је наведено да је директор тужене дошао до сазнања да је тужилац 15.05.2013. године, дошао у видно алкохолисаном стању и да је на часовима извршио физичко насиље над учеником, тако што је вређао личност ученика, псовао и насилно се понашао и на тај начин угрозио психичко и емоционално здравље ученика и његово достојанство, да је после наставе у аутобуском превозу претио

ученици шестог разреда и ученику четвртог разреда, те да је неоправдано изостао са посла 16.05.2013. године. Тужена је 17.05.2013. године донела решење којим је тужиоца удаљила са рада почев од тог дана до окончања дисциплинског поступка. Против решења о суспензији тужилац је 24.05.2013. године изјавио приговор који је решењем од 31.05.2013. године, одбијен. Решењем директора тужене бр. ... од 10.06.2013. године тужилац је оглашен кривим за извршену повреду забране из члана 44-46 Закона о основама система образовања и васпитања и тежу повреду радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 10. истог закона. Изречена му је дисциплинска мера – престанак радног односа и одузета лиценца. Против овог решења тужилац је 19.06.2013. године поднео приговор који је одлуком Школског одбора тужене од 28.06.2013. године, одбијен и потврђено решење од 10.06.2013. године. Директор тужене је 02.07.2013. године донео решење о престанку радног односа са даном 28.06.2013. године на основу изречене дисциплинске мере престанак радног односа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда, тужиоцу је стављено на терет да је дана 15.05.2013. године дошао у школу у видно алкохолисаном стању и да је на часовима извршио физичко насиље над једним учеником, да је вређао личност ученика, насилно се понашао и на тај начин угрозио психичко и емоционално здравље ученика и његово достојанство, а да је истог дана ван школе претио једном ученику и ученици, чиме је прекршио забрану дискриминације, насиља, злостављања и занемаривања које су дефинисане чланом 44. и 45. Закона о основама система образовања и васпитања. Осим тога, тужилац је доласком на радно место у алкохолисаном стању извршио тежу повреду радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 10. истог закона. У законом проведеном поступку тужена је тужиоцу изрекла дисциплинску меру и то због извршене повреде забране прописане чланом 44 до 46. Закона о основама система образовања и васпитања и одлучено је да тужиоцу престаје радни однос у смислу члана 143. став 2. истог закона. Такође, тужилац је извршио и тежу повреду радне обавезе из члана 141. тачка 10. Закона о основама система образовања и васпитања јер је дошао на рад у припитом стању, тако да је правилном применом члана 143. став 4. истог закона тужиоцу изречена мера престанак радног односа. Приликом одлучивања о престанку радног односа тужена је спровела законити поступак и утврђени су чињенични наводи од утицаја на постојање повреде забране прописане чланом 44. и 45. Закона о основама система образовања и васпитања, као и теже повреде радне обавезе прописане истим законом, тако да је тужиоцу законито престао радни однос, тако да нису испуњени услови за враћање тужиоца на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Неосновани су и ревизијски наводи да је суд одлучио о законитости одлуке директора тужене којом је тужиоцу одузета лиценца, обзиром да се у судском поступку испитује само законитост спроведеног поступка доношења

одлука о престанку радног односа, као и чињеница на којима су засноване одлуке, а не испитује се законитост одлуке о одузимању лиценце.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић